

Na začátku, podle sufíjského básníka 14. století Háfíze, Bůh vyrobil hliněnou figurku člověka a poprosil lidskou duši, aby do ní vstoupila. Duše ale odmítla, protože takovéto násilné vtělení (do hmoty) považovala za vězení. Byla přece zvyklá volně a neomezeně se pohybovat všemi pozemskými říšemi. Bůh tedy požádal anděly aby zahráli, v nejlepším je zastavil a duši řekl: „Vidíš, a kdybys dlela v hmotných rezonujících tělech, byl by dojem z této andělské hudby ještě intenzivnější.“ Háfíz k této legendě dodal: „Lidé říkají, že když duše slyšela andělskou hudbu, vstoupila do těla. Ve skutečnosti ta hudba byla duše sama.“

Arabská a později tedy islámská kultura je také úzce spjata se svou hudbou. Mistři hudebníci z vesnice Jajouka v severním Maroku (poblíž Tangieru) jsou slavní již od roku 1970, kdy s nimi později tragicky zahynuvší člen slavné skupiny Rolling stones Brian Jones natočil a sám vydal čtyřicetiminutový záznam něčeho, co on sám, a spolu s ním i tisíce dalších posluchačů, považoval za neuvěřitelně šlapavou rockovou hudbu. Hudebníci z Jajouky jsou profesionálové (nedělají nic jiného), tvoří samostatnou kastu a řemeslo se dědí z otce na syna. Ostatními vesničany jsou považováni za čaroděje, protože jsou prý svou hudbou schopni hovořit s duchy hor a pouště, jsou schopni vyhánět zlé duchy a bojovat a d'áblem noci. Soubor, hrající na desítky dvouplátkových dechových nástrojů a mnoho bubínků vytvářejí za pomoci rytmu a zpěvu (princip zvolání a odpovědi chóru) dlouhé pásma rytmické a extázi snadno navozující taneční hudby. Aby byli schopni dostat se do transu, a aby byly jejich rituály účinné, nesmějí se hudebníci už několik dnů před vystoupením stýkat se ženami, musejí se postit a duchovně připravovat. Hrají při velkých svátcích a rituálech třeba celou noc hudbu, která zní jako chaos, ze kterého se noří záblesky řádu, která oslavuje plodnost přírody a žen, která používá extázi a šílenství, aby obnovila moudrost, radost, zdraví a štěstí. Tvrdí se, že tento každoroční festival je marockou verzí římských oslav boha Pana. Vesničanky věří, že když se některé z nich při celonočním tanci dotkne ten, který představuje ducha strachu, svou metličkou, žena otěhotní. Všichni vesničané pak věří, že pokud by mistři hudebníci někdy přestali v průběhu slavnosti hrát, nastal by konec světa. Na vlastní uši a oči slyšel a viděl hudebníky z Jajouky hrát i spisovatel William Burroughs a napsal o tom: „Příšly ti zahlušují uši... Stále a stále, nikdy to nekončí... Nakonec ti vítr utrhne hlavu a ty znovu slyšíš nebeskou hudbu. Je ti to líto a zároveň neskutečně hluboce miluješ to ubohé stvoření, které šká a směje se zároveň a tobě najednou dochází, kdo to je – jsi to ty sám.“

Břišní tanec také není to, co nám opakovaně tvrdilo Rudé právo, totiž erotický a hříšný tanec vykořisťovaných žen tančících před zhýralými kapitalisty. Dnes je orientální břišní tanec stále populárnější i u nás a ženskými lékaři, ortopedy a psychology v západní Evropě a v USA je doporučován jako výjimečně efektivní terapeutická metoda. Tímto tancem se uvolní blokády, napětí a křeče svalstva. Zlepší se pohyblivost kloubů, posílí svalstvo zad. Upraví se případné zažívací problémy, posílí a zkvalitní se prožívání sexu, upraví se nebo zcela zmizí menstruační problémy a klimakterické potíže. Je to vynikající cvičení pro těhotné ženy, ale také prostředek proti depresím a špatné náladě.

Břišní tanec vznikl asi před 4 000 lety v Africe jako tanec rodiček. Žena, která se chystala родit, tančila s několika dalšími ženami ve zvláštním stanu tak dlouho, až své dítě „vytančila“. Dítě tak, na rozdíl od dnešních zvyklostí, přišlo na svět naprosto bezbolestnou přirozenou cestou. Tento tanec se pak rozšiřoval dál a dostal se např. až do Indie, kde byl provozován jako chrámový tanec. Název „břišní“ tanec se objevil až když první Angličané přišli do

Egypta a byli ve srovnání se sešněrovanými Evropankami fascinováni holým uvolněným bříškem orientálních tanečnic. Na rozdíl od Egypta a Turecka, kde se z něj postupně stávala kabaretní záležitost, je v Africe stále vnímám jako rituální tanec.

Za zmínku stojí ještě jedna domněnka, osvětlující celosvětovou oblibu rockové hudby. Zatímco křesťanská tradice západní hudby donedávna pracovala s třemi horními čakrami (uctívalo se to „nahore“, chrámy byly velmi vysoké, zpívalo se vysokými hlasy), duchovní tradice Afriky a Latinské Ameriky pracovala spíše se třemi spodními čakrami – tance byly „zemité“, základem byl především rytmus. Rockové hudba to od druhé poloviny tohoto století propojila: každý soubor používá jak bubny a basovou kytaru (jako rytmické nástroje, produkující velmi nízké frekvence a působící na tělo a tři spodní čakry), ale také vysoké hlasy zpěváků či zpěvaček a velmi vysoké tóny elektrických kytar (a pokud chcete, i činelů bicí soupravy).